

Kaçamadığım Kadar Kendimden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Ocak 2023

- 'Hatırladıkça boğuluyorum. Neden babam bizi bu karanlığa boğdu? Neden bu evden bir türlü çıkamadım? Neden bütün isyanlarımı kafamda yaşadım?'(Oğuz Atay)

Yorgun sözcüklerden ördüm ben sevgimi ve yitik tebaamın arkasında yas tuttum ve sevilmediğim kadar sevecen ve merttim ve iklim dik başlı bense devasa bir dik açıydım içime kaçtığım her mevsim her gün içten içe azaldığım ve soluklandığım şiiirler pestilim çıkarcasına sevdiğim insan nesli ve ırkı üstelik acılarımın bir ırkı yoktu ve de reşit kılınmamıştı içimde saklı hazinenin ta kendisi denk geldiği kadar hayata ve umuda umarsızca çekip gidenlere de tek söz etmedim.

İsyankâr zamanlardan geliyorum ve babamın na'şına dokunma arzusu büyüyen içimde ve kayıplarımın çetelesini tutuyorum çünkü babam hep ayıp addetti yaşanma ihtimali olan neyse ve de aşkı inkar etti ve de aşka isyan edip kıracağına zincirlerimi her gün yenilerin ekledi.

Yine de nazım hep babam geçti.

Sonra ansızın gidiverdi bir gecede bense birkaç saat evvelinden yanına gidip içime akıtırken yaşlarımı son kere duydum ağzından babamın söylediklerini:

"Evlatlarım..."

Hükmeden kaderden kederken alacaklı olsam bile dert etmiyorum artık gidip de dönmeyenleri ama artık daha fazla da kayıp vermek istemiyorum.

Bir geceye denk düşen ölüm denen misafır yatıya kaldı mı...

İzahı yok işte ne olup ne bitecek diye de beklemenin asla yok faydası.

Müzmin duygular saklı içimdeki iklimde aslında iklim duvara asılı takvim gibi yaprak yaprak salınıyor ve uçuşturuyor saçlarımı yağın kara da aldırış etmeden yeni yılın uğurlu geldiğine inanmak istiyorum.

Sürmenaj olmuş acılar durağında değil beklemek uğurlamak istiyorum can yakan ne var ne yok ve kimlerden olduğu da umurumda olmadan bozulan kimyasında hayatın artık yas tutmak gelmiyor içimden.

Kanatlarımdaki benekler.

Bazense ayaklarıma bağladığım çaputlar ve dilekler ve mektuplar.

Ve işte bir posta güvercini olup kendime ulaşsın diye kendimden kendime yazdığım mektuplar.

İnce ayarı yapamadığım hayatın güftesine sığamadığım kadar bedenim dar gelirken bitimsiz duygularıyla rest çekiyorum olup bitene.

Gövdemdeki kesikler.

Komşu kadının acı dolu feryadı.

Bir diğerinin sonlanmayan gıybeti.

Perdeler çekili olsa da güneşi içimde hissediyorum ve tutuklusu olduğum duygular firar etsin diye kalemi elime alıp aralıksız yazmak ve unutmak istiyorum.

Eseri yok mutluluğun hanemde.

Esiri olsam ne ki hüznün?

Beterinden saklasın yeter ki Rabbim.

Ve işte döngüyü yaşanır kılan bazen metazori gülümsediğim ve kimse hatırlımı sormaya tenezzül etmeyen çekimser değil bilakis girişken hamt ettiğim kadar da hayret ediyorum çevremdeki gölgelere ve kırıp zincirlerimi ruhumu salıyorum şehrin sokaklarına ve de sapaklarına ve kıyasıya mücadele veriyorum hayatla bazen solan güncemi defter arasında kurutup kendime armağan ediyorum.

Bir nokta.

Bir nükte.

Bir mahzen.

Bir koza.

Bir hane.

Karanlığın istifli olduğu yalnızlığın da bekası iken yazılası her cümleyi önce babama sonra anneme ithaf ediyorum.

Kundaklanmış kaderin izinde keyfe keder de yaşamadığım kadar kurguluyorum yarınları olası tedbirleri alıp baskın karanlığa dış biliyorum ve düşlerimi sarıp sarmalayıp yine içimdeki çocuğa sunuyorum.

Kaçamadığım kadar kendimden.

Kendime yakalandığım kadar boykot ettiğim yine kendim iken.

Bir tufandan arda kalan kırık bir dal gibi tutunduğum ağacın delik gövdesinde saklanan bir kuş gibi ve köküme sadık olduğum kadar tüm eziyeti de kökümünden çektiğim ve işte sırta kadem basma isteğimle azat etmek istiyorum içimden gelen tüm sözcükleri.

Bir yakarışsa Rabbime.

Bir vazgeçişse kendimden.

Geçtiirdiğim hayatın kırık penceresinde saklı umut gibi ve tanıklığında evrenin nabzını alamadığım duyguların arifesinde sadece solmaya programlıyım.

Seken yüreğim ne ki bunca algının eşliğinde bazen beşik gibi sallandığım...

Bir isyansa kendime ettiğim ve de binlerce eziyet meziyet addedilen kişilik özelliklerimden yola çıkıp bir harf ihlali ile ansızın duraksadığım...

Eziyet babında sönen ferim.

Meziyet addedilen yürek neferi iken evrenin.

Açmaya doyamayan bir çiçek bazen ve hırpalanmış dalıma konan nazlı bir serçe aşkın ibaresi iken hücrelerime kadar da aşk ile doluyken eşlik eden hüznün zamlı tarifesinde sadece duraksıyorum çektiğim eziyet mademki meziyet olarak addediliyor ve de tüm meziyetlerimi eziyet olarak görüyor ahvalim ve sıra dışılığımıza yayılan sıradan sözcükleri tek tek işleyip asıyorum boynuma tıpkı sakladığım anahtarın bir gün gelip de kilitli çekmecemi açacak olmasını için için dilerken...